

Enggaard: Det er jo med et mellemliggende drama, at disse 9 lovforslag nu er nået frem til anden behandling. Skæbnen for det 10. af forslagene, lovforslaget om udskrivningsprocenten for 1973, blev, som det jo også først var aftalt mellem partierne, at det bliver liggende i udvalget og genoptages til oktober i den nye samling. Det blev altså et hængeparti, som efter bedste mønster fra skakturneringerne ligger, men med næste træk deponeret.

Efter venstres mening skulle også de øvrige 9 lovforslag have ventet til oktober. Vi mener ikke, at det tjener en fornuftig sag at blande disse ting ind i hele EF-problematikken, sådan som det uundgåeligt sker på denne måde. Vi tror, at det saglige grundlag for at anlægge en samlet vurdering af disse økonomiske og skattetekniske anliggender ville have været langt bedre efter den 2. oktober, og når den socialdemokratiske ordfører, hr. Orla Møller, talte om at være saglig i behandlingen af disse spørgsmål, så er vi her ved det centrale spørgsmål. Der er jo ingen, der bestrider, at afstemningsresultatet den 2. oktober er af helt afgørende betydning for vor økonomi, og at vi, hvis vi får et nej til EF, da må ændre bestik i vor finanspolitik og i vor sparepolitik. Hertil kommer, at til den tid ved vi bedre, hvad amter og kommuner udskriver i skat for 1973-74. Vi har fået det svar i udvalget, at man regner med at kunne have viden herom den 15. oktober, men jeg må dog stærkt henstille, at man fra finansministeriets side ved hjælp af lidt god vilje og en telefon allerede i de første dage af oktober indhenter de besluttede beskatningsprocenter i amter og kommuner, således at vi har et nøjagtigt grundlag at bedømme den samlede skattevirkning for befolkningen på. I dag er også dette temmelig usikkert. Ingen kan vel med nøjagtighed sige, hvad det kommunale beskatningsniveau bliver fastsat til. Og lad mig så slet ikke glemme, at budgetministeren også til den tid, i begyndelsen af oktober, ville have bedre føling, end han har det i dag, med de enkelte ministeriers bidrag til næste års finanslov, og at han forhåbentlig til den tid ville være kommet endnu et godt stykke vej med at fremskaffe besparelser. Besparelsesproblematikken er også usikker, når tingene reelt fastlægges allerede nu.

Regeringen har ikke villet gå denne efter

vor mening fornuftigere vej. Vi får alligevel en ny debat og en ny forhandling her i folketinget i oktober, men det vil ske efter, at brikkerne er lagt på plads, selv om kildeskattehuset ikke behøver et eneste tal af alt dette materiale før den 18. oktober, og selv om afgifterne, der er foreslået, ikke er påberåbt af hensyn til en øjeblikkelig krise i vores økonomi, men er tænkt som afbalancerende forslag i forbindelse med skatteomlægninger, som først får virkning næste år. Jeg må gentage, at venstre er afgørende uenig med regeringen i hele denne fremgangsmåde.

Begrebet aftaler har jo også været bragt ind i debatten både af socialdemokratiets ordfører og af den konservative ordfører. Det måtte jo ske efter regeringens ønske om, midt i denne lovgivningsproces, at ændre den indgåede aftale om tingets arbejde i disse uger. Det var vel nok typisk, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti her havde fået den samme tanke på samme tid, og en overgang lod man formode, at man ville bruge sit flertal, som jo er ret så spinkelt, til at gennemføre en sådan ændring af planerne. Jeg mener, det var godt, at det ikke gik på den måde. Jeg tror, det er godt for dette høje tings arbejde i fremtiden, at aftaler respekteres, som de er indgået, og at man ikke fortolker aftaler alt for hårfint, men tager den mening, som deltagerne i aftalerne har lagt i dem. Trods forskelligt grundsyn på mangt og meget har partierne her i folketinget den interesse fælles, at aftaler om det praktiske forløb af arbejdet fortsat kan træffes, og at de kan være baseret på gensidig tillid. Så meget om den sidste mellemakt i dramaet i denne uge.

Dernæst ville jeg gerne sige noget mere samlet om virkningen af hele dette kompleks af lovforslag, som vi nu behandler. Den samlede virkning, som regeringens afgiftsbuket og skatteomlægninger får, er efter venstres mening ikke hensigtsmæssig. Selv om der bliver pålagt nye afgifter for ca. 1 milliard kroner, vil resultatet for skatteyderen jo alligevel ikke, som man ofte vil fremstille det i debatten fra regeringens side og navnlig fra socialistisk folkepartis side, blive uændrede trækprocenter næste år. De kommunale skatter stiger, den progressive skatteskala fører højere trækprocenter med sig ved stigende indkomst, og